

Arrest

nr. 307 819 van 4 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN /oco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 27 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 25 mei 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 11 september 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger van Pashtoen origine te zijn. U bent geboren in het dorp Safikot gelegen in het district Qala-i-zai in de provincie Kunduz (Afghanistan).

In Afghanistan sloot u zich aan bij de Afghaanse lokale politie (ALP). U werkte ongeveer twee jaar voor de lokale politie op het moment dat de taliban de macht overnamen. U was gestationeerd in een controlepost tussen uw dorp Safikot en het dorp Dobrakash. Een paar maanden voor de taliban de macht overnamen ontving u van hen een dreigbrief. De brief werd achtergelaten aan uw woning toen u op het werk was. De taliban schreven in hun brief dat u diende te stoppen met uw werk voor de ALP en uw wapen aan hen diende te overhandigen. U ging niet in op de eisen van de taliban.

Toen de taliban de macht overnamen in uw district trok u richting Kabul. Eénmaal de taliban zich ook in Kabul hadden gevestigd besloot u om Afghanistan te verlaten. U probeerde te vluchten via de luchthaven maar slaagde hier niet. U verliet Kabul richting Nimroz de dag nadat de taliban de volledige macht overnamen. Vanuit Nimroz reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Italië en Frankrijk tot in België. Uw reisweg van Afghanistan tot in België duurde ongeveer vier maanden. U kwam aan in België op 26 januari 2022 en diende hier de daaropvolgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek werd er twee keer naar u gevraagd. De taliban zochten voor het eerst toenadering tot uw familie toen u reeds in Turkije was, drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan. Ze kwamen langs bij uw woning en vroegen waar u werd verstoppt. Ze zeiden eveneens dat u zich moest overgeven en hun wapen diende te overhandigen. De taliban zouden u een brief geven waarin ze beloofden dat u geen problemen zou krijgen op voorwaarde dat u zich overgaf. Ongeveer tien dagen later, u was toen nog steeds in Turkije, vroegen de taliban opnieuw waar u was. Ditmaal werd uw broer Abdullah onderweg aangesproken. De taliban lieten weten dat ze u zouden oppakken en doden indien u zich niet aan hen overgaf.

Uw zus Z. (...) S. (...) verliet Afghanistan na de machtsovername van de taliban. Haar zoon M. (...) F. (...) S. (...) (O.V. (...)) regelde haar reis naar België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw identiteit en verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara); een kopie van de voorkant en informatiepagina van uw paspoort; twee kopieën van uw badges bij de lokale politie; een kopie van uw bankkaart bij New Kabul Bank; kopieën van drie opleidingscertificaten; kopieën van documenten die u indiende in het kader van uw rekrutering voor de lokale politie waaronder brieven opgesteld door de personen die zich voor u garant stelden, een medisch attest en achtergrondinformatie over u als persoon en uw eedaflegging; een kopie van een dreigbrief en kopieën van de identiteitskaarten van uw zus Z. (...) S. (...) en haar zoon M. (...) F. (...) S. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te worden gedood door de taliban omwille van uw voormalige tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie (ALP). Er moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen gekenmerkt worden door tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan uw asielrelaas en de vrees die u hieruit puurt.

Vooreerst komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig in het gedrang door de vaststelling dat uw verklaringen over de gebeurtenissen in Afghanistan die u ertoe leidden het land te verlaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op cruciale punten niet overeenstemmen met uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. In dit verband is het duidelijk dat u bepaalde zaken anders voorstelt alsook verklaringen aan uw relaas toevoegt waarvan kan verwacht worden dat deze vroeger werden aangehaald. Doorheen het persoonlijk onderhoud was u niet in staat om een bevredigende verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheden en tekortkomingen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk dat u nooit persoonlijk werd bedreigd. U vreesde echter dat dit zou gebeuren omwille van uw tewerkstelling bij de lokale politie (DVZ, Verklaringen CGVS, vraag 3.5.). Aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal had u enkele opmerkingen over uw gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo benadrukte u problemen te kennen met de huidige regering in Afghanistan omwille van uw activiteiten voor de voormalige Afghaanse overheid. U haalde ook aan dat er fouten werden genoteerd bij de leeftijden van uw kinderen. U verklaarde evenwel dat u tijdens uw gesprek bij de DVZ alle essentiële elementen hebt aangehaald die hebben geleid

tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 3). U maakte geen gewag van problemen (CGVS, p. 4).

Pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal haalde u voor het eerst aan dat de taliban u persoonlijk hadden gevisieerd of bedreigd. U verklaarde een brief te hebben ontvangen bij uw thuis een paar maanden voor de taliban hun machtsovername. Het mag verbazen dat u bij de DVZ geen melding maakte van de taliban hun brief. Sterker nog, u had uitdrukkelijk verklaard voor uw vertrek niet persoonlijk te zijn bedreigd. Wanneer geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u deze door te stellen dat u hiernaar niet werd gevraagd. Volgens u diende u een korte samenvatting te geven en kreeg u onvoldoende tijd om de dreigbrief ter sprake te brengen (CGVS, p. 10 en 29). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Bij de DVZ werd u gevraagd om een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). U werd dus wel degelijk gevraagd naar de vervolgingsfeiten. Verder kan de vraag om op beknopte wijze uw asielmotieven uit de doeken te doen, niet verklaren waarom u een dermate belangrijk element voor uw verzoek toen niet heeft vermeld. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker dat hij spontaan alle kernelementen vermeldt wanneer ernaar gevraagd. De vaststelling dat u een dergelijk kernelement niet vermeldde bij de DVZ ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder mag het ten zeerste verbazen dat u uit eigen initiatief bij de DVZ stelde nooit persoonlijk te zijn bedreigd terwijl u ook aangeeft dat de taliban u ter dood veroordeelden in hun brief. Uit uw verklaringen bleek eveneens dat de taliban u ook in hun vizier hadden drie maanden na uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u op het CGVS dat de taliban langsgingen bij uw woning en aan uw familie vroegen waar u was. U werd hiervan op de hoogte gebracht via de telefoon toen u in Istanboel was (CGVS, p. 9). Bij de DVZ maakte u echter geen gewag van toenaderingen van de taliban tot uw familie na uw vertrek.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en de vrees die u hieruit puurt wordt onderuit gehaald daar u zowel de dreigbrief als de bezoeken van de taliban na uw vertrek niet vermeldde bij de DVZ. Er mag van u redelijkerwijs worden verwacht dat u hierover sprak gezien het deel uitmaakt van de kern van uw vrees voor vervolging. Bij de DVZ had u mogelijkheden genoeg om dit ter sprake te brengen gezien u uitdrukkelijk werd gevraagd of u nog iets wenste toe te voegen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). U had toen enkel een opmerking over uw toenmalige woonplaats. Bovendien werden uw verklaringen u voorgelezen in het Pashtoe waarop u opnieuw in de mogelijkheid werd gesteld om bijkomende opmerkingen te maken. Dat u dergelijke feiten en gebeurtenissen niet eerder aanhaalde, doet sterk vermoeden dat u zaken hebt proberen toe te voegen aan uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Wat de dreigbrief van de taliban betreft, dient eveneens te worden gewezen op het feit dat u deze brief pas voorlegde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Volgens uw verklaringen kon u de brief niet voorleggen tijdens uw gesprek bij de DVZ omdat u dit document toen nog niet in bezit had (CGVS, p. 10). Tijdens uw gesprek bij de DVZ verblijft u reeds bijna een jaar in België. Dat u er tijdens dit gesprek niet in slaagde de dreigbrief voor te leggen ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging. Als verzoeker om internationale bescherming bent u namelijk verbonden aan de medewerkingsplicht. Dat u tijdens uw reisweg alsook de maanden vanaf uw aankomst in België tot het gesprek bij de DVZ niet had gevraagd aan uw familie om een kopie of foto van de dreigbrief op te sturen stemt tot nadenken. Het laattijdig aanbrengen van dergelijk belangrijk document staat tevens op gespannen voet met de medewerkingsplicht waaraan u als verzoeker om internationale bescherming krachtens artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet onderworpen bent. Deze verplichting houdt in dat u alle nodige elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient aan te brengen.

Uw vrees voor vervolging wordt bijkomstig ondermijnd gezien u de inhoud van de dreigbrief niet correct kon weergeven. Volgens u schreven de taliban dat u uw job diende op te zeggen. U moest uw wapen aan hen afgeven. Indien u dit niet deed, dan zouden ze u oppakken en vermoorden (CGVS, p. 20). In hun brief schreven de taliban dat u voorheen voor de lokale politie werkte. Omwille van uw activiteiten werd u ter dood veroordeeld. In hun brief maken de taliban geen enkele verwijzing naar uw wapen. Verder is het ook opmerkelijk dat de taliban schreven dat u 'voorheen' voor de lokale politie werkte. Op basis van hun brief lijkt het alsof u niet langer was tewerkgesteld bij de lokale politie op het moment dat ze u begonnen te viseren.

Verder plaatst het Commissariaat-generaal twijfels bij uw tewerkstelling voor de lokale politie te Safikot. Uw verklaringen lieten een weinig doorleefde indruk na. Vooreerst kon u niet aangeven wanneer u begon met werken bij de lokale politie. U verwees meteen naar uw document. Wat betreft de duur van uw tewerkstelling kon u aangeven ongeveer twee jaar voor de lokale politie te hebben gewerkt (CGVS, p. 7). Over uw opleiding kon u vertellen dat deze werd gegeven in het hoofdkwartier voor rekrutering in de provinciehoofdstad. U verklaarde een opleiding van vier weken te hebben gevolgd. Tijdens de opleiding moest u vroeg opstaan, lopen, push-ups doen en kreeg u schiettechnieken aangeleerd (CGVS, p. 15 en p. 24). Wanneer u werd gevraagd meer te vertellen over uw opleiding herhaalde u opnieuw dat u diende te sporten en schiettechnieken aangeleerd kreeg (CGVS, p. 24 en 25). Ook uw verklaringen over de schiettraining bleef op de oppervlakte. U leerde hoofdzakelijk een Kalasnikov te gebruiken. U leerde schieten en aanvallen met dit wapen. Tijdens uw opleiding schoot u ook met een pistool en pika (CGVS, p. 25). U slaagde er echter niet in aan te geven wat u precies leerde tijdens de schiettrainingen. Ter staving van uw opleiding legde u drie certificaten voor.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (die tevens werd toegevoegd aan uw administratief dossier, zie document 3 in de blauwe map) blijkt echter dat een opleiding voor ALP-leden vaak meer inhoudt dan wat u verklaarde. Tijdens de opleiding worden rekruten onderricht in onder meer de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, beleid, ethiek, rechtsstaat, gebruik van geweld en mensenrechten. Daarnaast worden kandidaten ook opgeleid in schietvaardigheid, medische oefeningen en gevechtsoefeningen. Ondanks in de beoordeling van uw verklaringen rekening wordt gehouden met het feit dat er regionale verschillen kunnen bestaan wat betreft de inhoud van de opleiding, mag het verbazen dat u gedurende vier weken enkel diende te sporten en schieten. Gezien de duur van de opleiding en het feit dat u naar de provinciale hoofdstad diende te reizen om in een officieel trainingscentrum onderricht te worden mag worden aangenomen dat de opleiding meer zou inhouden. Gezien de tijd en moeite die werd geïnvesteerd in uw opleiding is het weinig aannemelijk dat u enkel diende te sporten en schieten.

Wat betreft de door u voorgelegde opleidingscertificaten dient te worden opgemerkt dat u over het tweede certificaat amper uitleg kon geven. U verklaarde enkel dat u dit document kreeg om uw vaardigheid aan te tonen en dat u gemotiveerd was. U slaagde er niet in uit te leggen waar de afkorting OCCD voor staat of hoe de organisatie gelinkt was aan uw opleiding (CGVS, p. 16). Het feit dat u de Engelse taal niet machtig bent is geen verschoning voor het gegeven dat u niet kon uitleggen hoe de organisatie betrokken was bij uw opleiding voor de lokale politie. Het is opmerkelijk dat u reeds bedankt werd voor uw toewijding en uw geweldige diensten aan het eind van een vier week durende opleiding. Volgens uw verklaringen kreeg u namelijk het certificaat uitgegeven door OCCD samen met het opleidingscertificaat uitgegeven door het Ministerie van Binnenlandse Zaken (CGVS, p. 16). Indien OCCD betrokken was bij de basisopleiding die u kreeg mag worden verwacht dat u hierover uitleg kon geven gezien u vier weken opleiding volgde. Over het derde certificaat verklaarde u een opleiding van drie dagen te hebben gekregen over vrouwenrechten en dat u deze diende te respecteren. Op het moment van de opleiding was u ongeveer een jaar tewerkgesteld bij de ALP (CGVS, p. 16). Dat u een opleiding kreeg over vrouwenrechten en hun positie in de maatschappij maar bij de start van uw ALP-opleiding nooit werd onderwezen in zaken zoals de Afghaanse grondwet, strafwetgeving en ethiek is weinig plausibel (CGVS, p. 25).

Uw verklaringen over uw activiteiten en taken bij de ALP bleven evenzeer op de oppervlakte. Als soldaat binnen de controlepost diende u personen te controleren die naar het dorp wilden gaan. Verdachte personen moest u te identificeren. U ging ook naar andere dorpen om hen te steunen tijdens gevechten tegen de taliban. Een andere taak was het bewaken van de controlepost via een beurtrol. Er waren regelmatig gevechten tussen uw controlepost en de taliban, ongeveer om de tien tot vijftien dagen (CGVS, p. 26 en 27). In het kader van uw twee jaar durende tewerkstelling voor de ALP en het feit dat er regelmatig gevechten waren mag worden verwacht dat u doorleefder zou kunnen vertellen over meerdere incidenten en uw rol tijdens de gevechten.

In verband met de door u voorgelegde documenten ter staving van uw tewerkstelling bij de ALP kan het Commissariaat-generaal geen bewijswaarde hechten aan uw badges. U legde twee kopieën voor van een ALP badge. Op de zwartwit kopie staat H. (...) S. (...) als naam van uw vader. De naam van uw grootvader staat genoteerd als S. (...). Op de kleurenkopie staat S. (...) neergeschreven als naam van uw vader en H. (...) S. (...) als naam van uw grootvader. Volgens u werd op de ene badge enkel de familienaam geschreven van uw vader. Dit kan echter nog steeds niet verklaren waarom H. (...) S. (...) werd geschreven als naam van uw grootvader. Via uw advocaat maakte u na het persoonlijk onderhoud nog een opmerking over in verband met de twee badges. Volgens uw verklaringen merkte u op dat er een fout werd gemaakt en nam u contact op met het politiekantoor. Er werd een nieuwe badge opgemaakt waar de naam van uw vader juist op werd genoteerd. De kaart die u afgaf tijdens uw gesprek bij de DVZ was uw eerste kaart, de kaart met fouten. De kaart die u op het Commissariaat-generaal afgaf was de nieuwe kaart zonder fouten. Er dient echter te worden gewezen op het feit dat u de zwartwit fotokopie afgaf bij de DVZ, de kaart waarop de gegevens van uw vader en grootvader juist werden genoteerd. Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat uw verklaringen intern tegenstrijdig zijn.

Daarnaast is het ook opmerkelijk dat u deze uitleg niet kon geven tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal toen u werd gevraagd om uitleg te geven over de badges (CGVS, p. 28). Indien u daadwerkelijk contact opnam met het politiekantoor mag er van u worden verwacht dat u dit aangaf tijdens het persoonlijk onderhoud. Het feit dat u dit toen niet aanhaalde zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verdere op de helling.

Verder mag het verbazen dat uw echtgenote wel een foto van uw bankkaart en badge op haar telefoon heeft maar geen enkele foto van u in uniform of foto's van u tijdens uw dienst bij de lokale politie (CGVS, p. 14). U slaagde er niet in om foto's voor te leggen omdat u uw geheugenkaart uit uw telefoon haalde en wegsmeet toen u in Kabul was. U deed dit om verdere problemen te vermijden (CGVS, p. 21). Het is echter weinig plausibel dat uw vrouw wel kopieën zou hebben van haar man zijn badge en bankkaart maar geen enkele foto die uw tewerkstelling van twee jaar bij de lokale politie kunnen staven. Via uw collega's slaagde u er ook niet in om foto's te recupereren gezien ook zij al het beeldmateriaal hadden gewist (CGVS, p. 27).

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopieën van uw taskara en paspoort zijn een indicatie van uw identiteit die door het Commissariaat-generaal niet in twijfel wordt getrokken. De overige documenten ter staving van uw tewerkstelling bij de ALP werden reeds besproken (zie supra). Ook de dreigbrief van de taliban kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Er dient gewezen te worden op het feit dat Afghaanse documenten gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde bijzonder relatief is, alsook op het feit dat documenten enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van aannemelijke verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. De kopieën van de identiteitsdocumenten van uw zus Z. (...) en haar zoon M. (...) F. (...) hebben tot slot geen relevantie in de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major

legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist_an_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Qala-i-zai. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar

op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 10 april 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Ter terechtzitting, op 17 april 2024, legt verzoeker via een aanvullende nota de volgende niet-vertaalde stukken neer:

- Een taskara
- Een paspoort
- Een opleidingscertificaat
- Documenten in het kader van de rekrutering door de lokale politie
- Een medisch attest
- Een enveloppe

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Onderzoek van het beroep

5.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

5.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert, worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

5.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- Verzoeker legde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en bij het CGVS op cruciale punten tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker in zijn interview bij de DVZ uit eigen beweging dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd door de taliban, doch dat hij hiervoor vreesde omwille van zijn tewerkstelling bij de ALP. Tijdens zijn interview bij het CGVS verklaarde verzoeker pas voor het eerst dat hij wel persoonlijk wordt geviséerd door de taliban. Hij maakte voor het eerst melding van een dreigbrief. Verzoeker verklaarde ook voor het eerst dat de taliban zijn familie tweemaal heeft aangesproken na zijn vertrek uit Afghanistan om te achterhalen waar verzoeker zich bevindt. Gevraagd naar een verklaring voor deze tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat hij hierover niet werd bevraagd bij de DVZ en er te weinig tijd kreeg om de dreigbrief en bezoeken van de taliban ter sprake te brengen. Deze verklaring kan echter de CGVS niet overtuigen.
- De CGVS acht het opmerkelijk dat verzoeker de dreigbrief pas kan voorleggen tijdens zijn interview bij het CGVS. Verzoeker stelde dat hij de dreigbrief nog niet in zijn bezit had tijdens het interview bij de DVZ, doch verzoeker verbleef op dat moment reeds bijna een jaar in België. De geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt dan ook ondermijnd door het feit dat verzoeker niet eerder aan zijn familie had gevraagd om een kopie of een foto van de dreigbrief op te sturen.
- Verzoeker kan tijdens zijn interview bij het CGVS de inhoud van de dreigbrief niet correct weergeven. Volgens verzoeker staat er in de dreigbrief dat hij zijn werk bij de ALP moet staken en zijn wapen bij de taliban inleveren. In werkelijkheid stelt de dreigbrief dat verzoeker voorheen werkzaam was bij de ALP en daarom ter dood veroordeeld wordt. Over verzoekers wapen wordt in de dreigbrief niet gesproken.
- Verzoeker kan weinig doorleefde verklaringen afleggen omtrent zijn tewerkstelling bij de ALP. Hij kon niet vertellen sinds wanneer hij er werkzaam was. Over de opleiding kon hij slechts vertellen dat deze vier weken in beslag nam en plaatsvond in het hoofdkwartier voor rekrutering in de provinciehoofdstad. Wat betreft de

inhoud van de opleiding, verklaarde verzoeker dat hij vroeg moest opstaan, lopen en push-ups moest doen en er schiettechnieken werden aangeleerd. Verzoeker kon hierover slechts oppervlakkige verklaringen afleggen. Hij kon niet vertellen wat er hem precies werd aangeleerd tijdens de schiettrainingen.

- Verzoekers verklaringen betreffende zijn opleiding bij de ALP stroken niet met de landeninformatie waarover de CGVS beschikt. Daaruit blijkt dat de opleiding voor ALP-leden vaak meer inhoudt dan hetgeen verzoeker verklaart. Rekruten worden onder meer onderricht in de Afghaanse grondwet, strafwetgeving, gebruik van geweld, etc. Ondanks het bestaan van regionale verschillen, acht de CGVS het toch ongeloofwaardig dat verzoeker gedurende vier weken enkel diende te sporten en schiettrainingen te volgen.

- Verzoeker legde enkele opleidingscertificaten voor waarover hij amper uitleg kon geven. Wat het tweede certificaat betreft, kon verzoeker niet uitleggen waar de afkorting 'OCCD' voor staat of hoe de organisatie gelinkt was aan de opleiding. Het feit dat verzoeker het Engels niet machtig is, biedt geen degelijke verklaring hiervoor. Uit het derde certificaat zou moeten blijken dat verzoeker een opleiding van drie dagen heeft gekregen over vrouwenrechten. De CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker bij zijn initiële opleiding van vier weken nooit werd onderwezen in bijvoorbeeld de Afghaanse grondwet of strafwetgeving maar wel na één jaar dienst een opleiding over vrouwenrechten zou hebben gekregen.

- Verzoeker kan slechts oppervlakkige verklaringen afleggen over zijn activiteiten en taken bij de ALP. Gezien zijn tweejarige tewerkstelling en zijn verklaring dat er regelmatig gevechten plaatsvonden tussen zijn controlepost en de taliban, kan worden verwacht dat verzoeker doorleefdere en meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen.

- Verzoeker legde twee kopieën van badges voor. Op de kopieën worden telkens verschillende namen vermeld van verzoekers vader en grootvader. Verzoeker verklaarde hieromtrent naderhand via zijn advocaat dat er een fout werd gemaakt, waardoor hij contact heeft opgenomen met het politiekantoor, die hem daarna een nieuwe badge hebben bezorgd waarop de namen correct worden vermeld. Dit neemt niet weg dat verzoeker in eerste instantie tegenstrijdige documenten heeft neergelegd. Ook acht de CGVS het merkwaardig dat verzoeker over de fout en navolgende rechtzetting geen melding maakte bij de DVZ, noch bij het CGVS. Het is slechts na zijn persoonlijk onderhoud dat verzoeker via zijn advocaat deze informatie verschaft.

- De CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoekers echtgenote op haar telefoon een foto van zijn bankkaart en zijn badge zou hebben, maar geen enkele foto waarop verzoeker in zijn uniform staat afgebeeld. Ook verzoeker zelf beschikt niet over dergelijke foto's.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker houdt in de eerste plaats vol dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet wordt aangetast door het feit dat hij bij de DVZ verklaarde nooit persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban, waar hij nadien bij het CGVS verklaarde een dreigbrief van de taliban te hebben ontvangen. Verzoeker stelt wederom dat dit komt door de beperkte tijd van het interview bij DVZ en het verzoek om op beknopte wijze zijn asielmotieven uiteen te zetten. Het feit dat hij pas later bij het CGVS meer specifieke details heeft gegeven, kan juist worden toegeschreven aan de behoefte om een gedetailleerder en vollediger beeld te geven van zijn situatie. Dit hoeft zijn geloofwaardigheid niet in twijfel te trekken.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ werd gevraagd *“geef kort een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst”*. Daarop antwoordde verzoeker: *“ik vertrok omdat de taliban na hun overname van zijn land personen die voor de overheid en politie werkten, viseerden. Voor mijn vertrek werd ik nog niet persoonlijk bedreigd, maar ik had angst dat dit zou gebeuren vanwege mijn werk bij de Afghaanse lokale politie”*. Zoals de CGVS dan ook terecht opmerkt, moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen op dit cruciale punt tegenstrijdig zijn met hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verklaard.

Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk

aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De verzoeker om internationale bescherming dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, gezien op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. De verzoeker om internationale bescherming draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van zijn asielrelaas.

Verzoekers betoog gaat op geen enkele wijze in op het argument van de CGVS dat hij in eerste instantie uitdrukkelijk en uit eigen beweging heeft verklaard dat hij nooit eerder persoonlijk werd bedreigd. Niet alleen heeft verzoeker tijdens zijn interview bij de DVZ geen melding gemaakt van enige dreigbrief terwijl hem nochtans uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van 'alle' feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit Afghanistan, hij vertelde er ook zelf dat hij nog niet eerder persoonlijk werd bedreigd. Het betoog dat er niet naar een dreigbrief werd gevraagd of dat het interview bij de DVZ te kort zou hebben geduurd om de dreigbrief ter sprake te kunnen brengen, biedt geen verschoning voor de vastgestelde cruciale tegenstrijdigheid.

Verder benadrukt verzoeker wederom dat hij de dreigbrief bij de DVZ niet kon voorleggen omdat hij de brief toen nog niet had ontvangen. Hiermee komt verzoeker niet tegemoet aan de motieven van de bestreden beslissing: *"Tijdens uw gesprek bij de DVZ verblijf u reeds bijna een jaar in België. Dat u er tijdens dit gesprek niet in slaagde de dreigbrief voor te leggen ondermijnt de ernst van uw vrees voor vervolging. Als verzoeker om internationale bescherming bent u namelijk verbonden aan de medewerkingsplicht. Dat u tijdens uw reisweg alsook de maanden vanaf uw aankomst in België tot het gesprek bij de DVZ niet had gevraagd aan uw familie om een kopie of foto van de dreigbrief op te sturen stemt tot nadenken. Het laattijdig aanbrengen van dergelijk belangrijk document staat tevens op gespannen voet met de medewerkingsplicht waaraan u als verzoeker om internationale bescherming krachtens artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet onderworpen bent. Deze verplichting houdt in dat u alle nodige elementen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk dient aan te brengen".* Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheden en onwetendheid.

Wat betreft de inhoud van de dreigbrief, houdt verzoeker vol dat hetgeen wat in de dreigbrief staat, hij ook effectief gezegd heeft tijdens het interview. Hij geeft weliswaar toe dat hij, wanneer de CGVS om meer details vroeg, hij naast de kwestie heeft geantwoord. Het gegeven dat zijn verklaringen over de dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud ervan, wordt volgens verzoeker verklaard door het feit dat hij niet kan lezen of schrijven waardoor hij de brief zelf nooit heeft kunnen lezen.

Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. In tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, heeft hij de inhoud van de dreigbrief niet correct weergegeven. Immers wordt er in de dreigbrief nergens gesteld dat hij zijn wapens aan de taliban zou moeten geven, zoals verzoeker thans wel betoogt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij naar school is geweest tot de zesde graad (CGVS, p. 6). Op de vraag *"kunt u lezen en schrijven?"* antwoordt verzoeker dat hij een beetje Pashtoe schrift kan lezen, maar zelf niet kan schrijven (CGVS, p. 6). Wanneer verzoeker later over de inhoud van de dreigbrief wordt bevraagd, verklaart hij dat hij de dreigbrief zelf niet heeft gelezen, maar hij van zijn broer heeft vernomen dat erin wordt gezegd dat verzoeker zijn job moet opzeggen en zijn wapen aan de taliban moet afgeven. Indien hij dit niet deed, zouden de taliban hem arresteren en doden. Verzoeker herhaalt daarna dat zijn broer hem heeft verteld wat er in de brief stond. Verzoekers betoog dat hij de brief zelf niet heeft gelezen omdat hij niet kan lezen of schrijven, biedt geen afdoende verklaring voor de ernstige tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen omtrent de inhoud van de dreigbrief en de werkelijke inhoud ervan. Verzoeker kan evenmin aangeven waarom zijn broer hem niet de correcte inhoud zou hebben verteld. De Raad treedt de CGVS bij waar hij oordeelt dat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Betreffende de oppervlakkige verklaringen omtrent zijn opleiding bij de ALP, stelt verzoeker het volgende. Hij betoogt dat hij zich tijdens zijn interview heeft gefocust op de aanleiding van zijn vlucht uit Afghanistan, namelijk de dreiging door de taliban. Daarom heeft verzoeker niet alle details over zijn opleiding verstrekt. Hij wijst ook op de regionale verschillen in de opleiding van de rekruten van de ALP. Hij kan enkel vertellen over zijn eigen ervaringen. Verzoeker betoogt verder dat hij drie opleidingscertificaten heeft voorgelegd, die de geloofwaardigheid van zijn verklaringen verder ondersteunen. Dat hij over bepaalde certificaten bijzonder weinig informatie kan verschaffen, ligt volgens verzoeker aan de taalbarrière. Het CGVS had deze certificaten ook kunnen laten verifiëren. Dat hij later ook een opleiding over vrouwenrechten heeft gevolgd, is te verklaren door het feit dat zijn initiële vier weken durende opleiding was toegespitst op praktische vaardigheden, terwijl een latere opleiding mogelijks gericht was op bredere kwesties zoals vrouwenrechten.

Ook hier moet de Raad vaststellen dat verzoeker in wezen geen verantwoording of verklaring biedt voor de vastgestelde ongelooftwaardigheden en onwetendheden. Het betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan de

motieven van de bestreden beslissing. De Raad kan op basis van de stukken van het administratief dossier enkel vaststellen dat verzoeker inderdaad zeer weinig informatie kan geven omtrent zijn opleiding als politieagent, noch betreffende zijn functie bij de ALP. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt er terecht vastgesteld dat hij onaannemelijk onwetend is met betrekking tot de opleiding die hij zou hebben genoten. Van verzoeker, die blijkens zijn verklaringen het land is ontvlucht omwille van zijn tewerkstelling bij de ALP, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij van zijn opleiding en tewerkstelling beter op de hoogte zou zijn. Verzoeker komt met zijn betoog niet tegemoet aan de terechte kritiek van de CGVS dat het ongeloofwaardig is dat hij werkzaam zou zijn geweest bij de ALP, gelet op de slechts algemene en weinig doorleefde verklaringen die hij met betrekking tot de opleiding kan afleggen. Ook waar verzoeker in gebreke blijft meer gedetailleerde informatie te verschaffen omtrent de opleidingscertificaten die hij voorlegt, stelt de Raad vast dat de CGVS zich hier terecht vragen bij stelt. Zijn gebrekkige kennis van het Engels biedt onvoldoende verklaring voor zijn onwetendheid aangaande de betekenis van de afkorting 'OCCD'. Dit is geen verschuiving voor het feit dat verzoeker niet weet hoe deze organisatie betrokken was bij zijn opleiding. Ook heeft de CGVS rekening gehouden met de regionale verschillen tussen de opleidingen voor politieagenten van de ALP. Desondanks deze verschillen, komt de CGVS toch tot de vaststelling dat verzoeker bijzonder weinig informatie kan vertellen over wat zijn opleiding precies inhield. De Raad moet het standpunt van de CGVS bijtreden.

Waar verzoeker ook de aandacht vestigt op het feit dat hij een laaggeplaatste en minder ervaren politieagent was binnen de ALP, hetgeen een reden kan zijn voor de oppervlakkigheid van zijn verklaringen, herhaalt de Raad dat verzoekers werkzaamheden bij de ALP het determinerende vluchtmotief uitmaken. Het is dan ook zeer merkwaardig dat verzoeker slechts zeer algemene en weinig doorleefde verklaringen kan afleggen betreffende zijn functie binnen de ALP. Hierdoor wordt er weldegelijk afbreuk gedaan aan de algehele geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker verwijst voorts naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker aanvoert dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel medisch attest voor dat zijn bewering staft. De Raad benadrukt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn onwetendheid met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief. Verzoeker maakte er tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen enkele melding van dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem op het moment van dit interview op enigerlei wijze parten zouden spelen. Hetzelfde geldt voor waar hem op het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets toe te voegen heeft, waarbij hij zijn mentale gezondheidsproblemen niet vernoemt. Er wordt niet uiteengezet welke informatie verzoeker niet, onvolledig of verkeerd heeft meegedeeld ten gevolge van zijn psychische toestand.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij is verwesterd. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 26 januari 2022. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsvername door de taliban, als "afvallige", "niet-gelovige" of "geen goede moslim" te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar "Westerse muziek" luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat "Europeanisatie of verwestering" in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsvername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd

door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar "Westerse muziek" luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen van verzoeker worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als "verwesterd" gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin. In de mate dat verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, gaat hij eraan voorbij dat deze geen precedentenwerking heeft en dat elk verzoek om internationale bescherming bovendien op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld. Verzoeker maakt op generlei wijze concreet aannemelijk dat hij om die reden vervolgd zal worden. Deze aangevoerde vrees voor vervolging - of reëel risico op ernstige schade - dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden, *quod certe non*. Bijkomend wordt vastgesteld dat verzoeker ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan als eenendertigjarige reeds gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in Afghanistan en heeft nog steeds contact met zijn familieleden die in Afghanistan zijn gebleven (CGVS, p. 10). Verzoekers vrouw en kinderen wonen nog steeds in de gezinswoning (CGVS, p. 4). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een aantal niet-vertaalde documenten neer. De inhoud van deze stukken kan dus niet worden nagegaan.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

5.4 beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lag van de vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 18 januari 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker verwijst naar rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar verzoeker ook hier verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 kan opnieuw worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van

het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij bij haar aanvullende nota van 18 januari 2024.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN